

У затишку Ангелів (збірка)

Галина Олійник

[Завантажити книгу в авторській редакції](#)

"У затишку Ангелів" – четверта поетична збірка Галини Олійник. З перших сторінок, ніжним весняним відлунням, її рядки закликають поринути у світ глибоких людських почуттів та неповторної земної краси. Подих лісових галявин, чари лугових царин, злеліяний синьою хвилею берег, солодкий шепіт степів теплою непримітною стежкою ведуть туди, де ніколи не гасне сонце родинного затишку, любов і вдячність.

У кожного з нас є місце сили... Узлісся, берег річки, квітучий луг, ковиловий степ, узгір'я,

а можливо тиха стежка, що нашіптує таємниці давнього парку. У мене таких місць декілька – і кожне на мене чекає, плекаючи свою мудрість і тиху красу... І я щоразу приходжу – помилуватися, послухати подих вітру серед трави, духмяну радість квітів, шепіт кожної гілки, цілюще мовчання схилу і благословення стежки... Забути про все і просто побути в затишку живого зеленого храму, де небеса здаються ближчими, мрії здійсненими,

а життя таким прекрасним... Відчути своє високе покликання і безмежну вдячність Богу за всіх його Ангелів і можливість бути на рідній землі.

Планета світла

*Поетом бути – Божий дар,
А чистий аркуш – то віктар.*

Лелеки

Як щасливо курличуть лелеки!
Принесли довгождану весну,
І згадалося миле й далеке –
Дивне небо з дитячого сну.

В тому сні безтурботно кружляли
Ми з тобою, як ці журавлі...
Все зростали, жили і не знали...
Адже рай - він на рідній землі.

Повернулись додому лелеки,
Вдячно сонцю курличуть вгорі...
Й на душі так весняно, так легко,
Як в далекому сні на зорі.

15.03.25

Як гарно, Господи

Як гарно, Господи... Як гарно!
І дивні обрії й поля,
Ріка нестримна і земля,
Що розіслала мрії-барви.

На схилах тихих, наче варта,
Стрункі тополі і дуби, -
Під небом синім і відрадним
Безмовно каже все: "Люби..."
Як гарно, Господи... Як гарно!

04.06.19

Це щастя - іти по землі
І відчувати її...
А небо безкрає, і журавлі -
Кружляють щасливі такі.

Думки віддзеркалює тиха ріка -
Сонце на хвилі гойда -
Тече і не злічує літ...
Ну як не любити цей світ?

19.08.23

Весняна душа

І знов торкнулася весна

Душі жіночої привітно,
Щоби вона одвічно квітла,
Щоби несла крізь ночі світло,
Любила, мріяла – жила.

І хоч гримить іще війна –
Виття сирен, тривоги примари
Й лякають небо чорні хмари –
Душа в сльозах ховає чари
І вірно жде біля вікна.

19.02.23

* * *

Вода бринить, вода співа,
Природа тихо ожива.
Розвіявся зимовий сон,
Пташки щебечуть в унісон,
І знов надіється душа –
Весна прийшла.

25.01.19

Весна, мій милий краю

Весна... Весна, мій милий краю!
Відлуння щастя на добро.
Жадана мить на струнах грає,
І їй всміхається Дніпро.

– Дивись... Дивись, і небокраї,
І сонце в росах-кришталю...
І солов'їних дум прелюд...
І все радіє, розквітає...
Весна... Весна, мій милий краю!

04.02.19

Шпаки прилетіли

Шпаки прилетіли, їх чути до ночі...
Щасніє піснями розбурхане місто.

Мрійливі дерева й закохані очі,
І проліски в скверах синіють врочисто.

Нашіптують вірші акації любо,
Стежками блукає симфонія кроків...
І тепло на серці, й духмяно усюди...
А щастя шпаків лине містом широким.

Усе прокидається... Ніжно, пророче
Дніпро несе хвилі, наспівує плинно...
І небо казкове... і радість дівоча...
Яка ж ти прекрасна, моя Україно!

07.03.2020

Березень

В повітрі запахло весною,
На гілці синиця дзвенить.
Хизується липа корою,
Упершись чолом у блакить.
Розказує сон, як уміє,
Про квіти, струмки і тепло.
Що скоро побачим зело,
Хоч сніг ще біліє... біліє...

22.03.18

Землі

Ти і вночі така нова –
Весняна, щедра, незрадлива...
І горицвіт, і сон-трава
Тобі шепочуть: "Диво!.. Диво!.."

Духмяні росяні вітри
Дарують теплі серенади,
А небо – мріє, пломенить
І плаче зорями над садом.

Ліси, озера і поля,
Луги розмарені, квітчасті...
Плането Земле, ти – Життя...
Одвічна Матір, вірне щастя!

18.03.18

Весняна моя Україна

У тиші щасливій нічка скресає...
Настала весна і прокинулись віти...
І сон відлітає, і все оживає...
І сонце яскраво сходить над світом.

І кожна пелюстка, і кожен листочок –
Усе розпускається, як і повинно.
А вітер у кронах шепоче, шепоче
Куплети любові – тобі, Україно!

І знову на вежі озвались лелеки...
І весело дощик пробігся по стріхах,
І грім покотився далеко-далеко
Плекаючи радість, даруючи втіху.

І щиро, і глибоко, наче людина,
Радіє земля, обігрівши зернину.
І подих надії над обрієм лине
Щасливої доні, щасливого сина.

Розтала веселка. І так непомітно
Закоханий вечір заглянув у вікна...
І зорі..., і місяць засяяв чарівно...
І сон, наче котик, муркоче привітно.

І кожна пелюстка, і кожен листочок,
І зоряне небо, і мрії пташині –
Усе зачалося... А серце не хоче –
Йому не до сну... Бо весна в Україні!

08.01.20

Небесний дотик весни
І знову весна розбудила природу,
Торкнулась дерев, розбурхала воду,
В дібровах небесні розсипала квіти,
І надихнула теплом все на світі.

Птахи повернулись з далекого краю,
До рідних просторів – кращих від раю!
Земля торжествує під небом щасливим –
Таким глибочезним і вічно-красивим.

03.02.20

* * *

Усе оживає – ріка, береги...
Із теплих країв повертають птахи,
Щасливо під сонцем зітхають поля –
Стрічає весну українська земля.
Радіють весні і дерева, і квіти,
І вірять, і мріють дорослі і діти.

12.02.23

Весняне серце

Неначе небо, проліски розквітли...
І на душі зробилося так світло,
І кожна брунька зберігає диво,
І таємниці всі – для нас щасливих...

І почуття в гармонії з думками,
І сонце, Бог й ласкава доля з нами...
І мріється... і віриться... Здається,
Я назавжди в твоїм веснянім серці.

11.02.24

* * *

Відрадно і весняно скрізь,
На струнах сонця тихо грає ліс,

Край неба лине клекіт журавля.
Де пелюстки барвінок розправля,
Весні зозуля довгий вік кує...
І я щаслива, що на світі є.

10.05.23

Диваки

І ніч змінила день, як завжди.
Єство втомилось, а не спить –
На світі цім шукає правди...
А шлях чумацький аж горить...

Яка безмежна геніальність!..
Які ж прекрасні ці зірки!..
На тлі нічному – сум і радість,
Любов, довірливість і слабкість...
І Бог – на відстані руки.
04.11.16

Рідні душі

Поміж нами відстань,
Поміж нами грози,
І надій намисто,
І самотні сльози.
Ми – ніде і всюди
Поряд раз у раз –
Хоч між нами люди,
Хоч між нами час.

02.10.21

Я знову навчилась літати

А знаєш, я знову навчилась літати.
І крила мої... їх тепер не зламати.
Вони такі сильні, легкі і великі
Майстерно здійсмають над часом безликим.

Час змінює все, розкриваючи сутність.

І марно маскується дурість під мудрість,
Потворність, брехня виступають за правду,
Й під словом "люблю" причаїлися зради.

І там, де війна... де межа-попелище,
Розхристані душі до ангелів ближче,
І людяність, щирість, і рідне вікно
Над всім, що так тягне Людину на дно.

21.09.24

Наодинці з Богом

І вкотре я Тебе прошу...
І сподіваюся, і вірю.
Дивлюсь у неба очі щирі,
Неначе крапелька дощу.
...І чую дороге тепло
Між тим, що буде і було.

21.04.17

Планета Світла

Суєти коловертів не спинити...
Хибна думка – блукати у снах...
Я змогла, я навчилася терпіти –
Кожен день, кожну мить –
Просто так...

Нащо Бога щоразу питати,
Ігноруючи видимий знак?!
Я змогла, я навчилася прощати –
Кожен день, кожну мить –
Просто так...

Я живу... Як в цім світі не жити?!
І хоч часом виснажує шлях...
Я змогла, я навчилася любити –
Кожен день, кожну мить –

Просто так...

Не боюся у хмарах творити,
Не соромлюсь ображень зівак...
Я змогла, я навчилась цінити –
Кожен день, кожна мить –
Просто так...

Я відкрила планету Людину –
Дивовижну зорю у житах.
Все для неї: ліси і долини,
Океану прибій, неба птах...
Кожен день, кожна мить –
Просто так...

07.11.16

Ангели дитинства

У саду зійшла несміло зірка промениста.
Її сяйво захищають Ангели дитинства,
Укривають крилами від вітрів шалених,
Від корисливих очей і дощів численних.

Веселкові перші мрії й казку на світанні
Навівають в теплій тиші Ангели старанні,
І маленька зірка-диво в таїні зростає,
І що сяятиме завше, поки що не знає.

І на тлі дитячих кроків, і у хвилі юні,
В розмаїтті днів святкових і похмурі будні –
Все життя оберігають, ніби ненавмисно,
Душу щирю, що є скарбом Ангелів дитинства.

Бачать Ангели дитинства, що не бачать люди:
Чим наповнена душа?... І, що завтра буде?
І якщо життєвий шлях непростий, тернистий...
Вони небо до землі нахиляють низько.

13.04.26

Спішу до лісу

Спішу до лісу... Поспішаю знов
В зелену таїну живого храму,
Де кожна брунька дихає теплом
І квіточка милує пелюстками.

І пахощі, і мудрість, і краса...
Пташині співи і снага дубова.
Вгорі прослались дивні небеса,
Внизу – душа вирує проліскова.

Узлісся сині – в пролісках стежки,
Немов з казок повалені колоди...
Зігрілися на сонечку жуки...
І я – в обіймах рідної природи.

Спішу до лісу... Поспішаю знов
В зелену таїну живого храму...
Як кожна брунька дихає теплом!
Й маленька квітка тішить пелюстками.

07.04.19

В маминім саду

Пахнуть яблука і м'ята
В літнім маминім саду.
І щаслива, і багата
З повним фартухом іду.

Безтурботно наді мною
Розмовляють ластівки
На своїй пташиній мові
Про життя і про зірки.

І так радісно, і легко
У промінні золотім
Доторкнутись снів далеких
Теплим подихом своїм.

12.07.25

Мамі

І знов казковий догорає день,
І ніч у небі розсипає зорі...
І час заснув, як зморений олень,
І зорепад пригаданих історій.

За вікнами дерева ніжно сплять,
Легенько скла торкаються гілками...
І їм не треба думати-гадати,
Що я удома – вдома біля мами.

Вікно... зірки... Й летить моя душа
Туди, де мрії срібно зачаїлись...
Бо пригорнулась я, немов пташа,
До мами, яка знов мені наснилась.

23.12.19

Вечорове зізнання

Схилилось вечорове сонце,
Заглянуло в моє віконце,
Всміхнулось красно на прощання,
І я зізналась у коханні
До його променів звабливих,
І до стежок моїх щасливих,
До звуків в запашній імлі,
До цвіту рідної землі.

14.06.25

Стежка рідного дому

Скільки в світі шляхів,
та ми всі неодмінно
Пам'ятаємо стежку під небом живу,
Що до рідного дому веде заповітно,
Там де соняхів шепіт голубить траву.

*Стежка рідного дому!
Стежка рідного дому!
Її славлять на крилах щасливі птахи.
Стежка рідного дому!
Стежка рідного дому!
Найдорожча за всі серпанкові шляхи.*

Пахне м'ятою двір, і усе таке рідне,
І над садом вишневим політ журавлів.
І матуся, і тато стрічають привітно,
І озвалась в душі божя пісня без слів.

Хто від щастя ключі розгубив – то їх знайде
Не на тих берегах, що в чужій стороні –
Стежка рідного дому із нами назавжди,
Де б ми всі не були – наяву чи ві сні.

23.11.25

Павлоград

Там де сонце в степах розквітає,
Річка Вовча несе води чисті –
Ода праці шахтарській лунає
Над будівлями славного міста.

Гідну велич життями творили
Вірні діти із різних плеяд.
Тихе місто, красиве і миле –
Павлоград... Павлоград... Павлоград...

Щире серце щасніє, кохає...
Скільки світла, любові, добра
В тиші вулиць, алей, що плекає
Павлоград, дорогий Павлоград.

Там де місяць торкається краєм
Річки давньої хвиль променистих –
Ода щастю людському лунає
Над будинками нашого міста.

14.09.16

Світанковий олень

Присвячую моєму синочку Любомиру

Чи може бути більша втіха,
Як стріти з сонцем новий день?..
Йти по кімнаті тихо-тихо
Й дивитись, як прийшов олень
В солодкий сон мого синочка...
Чіпає ріжками дзвіночки,
Їсть із руки хрумку скоринку...
- Не бійсь його. Я поряд, синку!

Чи може бути більше свято,
Як з нами небо повсякчас?..
Дивись, як синє і крилате
Ласкаво дивиться на нас,
Спостерігає, як малюєш,
Ідеш гуляти і пустуєш,
Як линеш у майбутню мрію...
Хоча доросла, так не вмію.

Чи може бути більша радість,
Як обійняти малюка?..
І безтурботно посміхатись...
І показати літака
Й пухнасту білку, що на клені
Гойдає гілочки зелені...
Пройтись сквером і відчути:
Яке це щастя - просто бути!

10.11.16

Теплий привіт

Я так далеко... як обняти?
По телефону кожен раз
Втішаюсь посмішкою тата,
Про нього думаю весь час.
Коли побачимось - не знати...

Зв'яжу носочки – вишлю тату.

12.11.16

Татові

Мені з татом легко й тепло,
Коли холодно і темно,
Коли десь блукає літо,
Коли скільки пережито...
Коли радісно й натхненно,
Й коли туга незбагненна,
І дерева пожовтілі,
Коли зими наче звірі,
Й сірий біль скидає шапку –
Я згадаю свого татка.
Щире татове тепло,
Наче янгола крило.

25.11.20

Пісня рідного дому

Так радісно пташка на стежці співа,
А юність щасніє новому.
Близькі їй далекого краю дива
Й відлуння, що кличе від дому.

*Рідний дім – колиска теплих мрій,
Відкриття дитячі і зізнання!
Рідний дім – храм сонячних надій
В пелюстках казкового світання!*

На обрії юних зірок майбуття
Вбачається скарб в неземному,
І сотні шляхів нам дарує життя,
Але заповітний – додому.

Як часто довіру і щиру любов
Виснажує відстані втома,
Та думи крилаті вертаються знов –

Додому, до рідного дому.

22.11.25

Місто щастя мого

Лиш сонце зійде над землею,
Від сну прокинуться стежки –
Зітхнуть замріяно алеї
Відлунням теплим крізь віки.

*В небокраї із вулиць квітчастих
Плунуть мрій золоті кораблі.
Павлоград – місто праці і щастя
На святій українській землі!*

Плекає чари променисті
У таїні прадавній парк.
Як шелестить дубове листя!
Довкола пахощів нектар.

Затишним берегом пройдуся,
Чарівно Вовча срібло ллє...
Зайду до храму, помолюся...
Найкраще місто, ти – моє!

07.02.26

Поету

Благословенні світлі миті, –
Вони в рядках твоїх, поете.
Ніщо прикмети, ти – планета
Серед світів, що є на світі!

З тобою небо... зорі... квіти...
Стежки, тополі і джерела...
Мелодії... і акварелі...
Твори для всіх, хто є на світі!

Краса і думка у zenіті...

Люби, римуй усім на радість!..
І не торкнеться серця старість.
Як добре, що ти є на світі!

11.01.17

Поетесі

Коли не пишеться нічого –
Жартуй, співай, спілкуйся, читай.
А те, що є в тобі від Бога,
Таки обізветься – чекай.
25.11.20

Хандра

Нема ні слів, ні почуттів, ні мрій яскравих, ані снів...
І все ж беруся за перо, бо пам'ятаю, як було.
23.11.20

Дачний етюд

Зосталось місто в далині...
Від щастя ледь не плачу,
Бо так хотілося мені
Поїхати на дачу...

Пройтись босій по землі,
Забратись на горище.
І до світанку гомоніть
Із музою про вишні.

28.06.19

Шлях додому

Цей шлях додому... Уночі,
Стою щаслива на пероні.
Услід шумлять дерева сонні
І мерехтять довкіл вогні.

І десь у "зорянім ковші"
Поволі тане ностальгія...
І тепло так, Свята Марія
Мене веде у світ надій.

Торкнулась казкою душі,
Думками світлими зігріла...
І десь поділа... десь поділа
Зневіру й сум глибокий мій.

26.09.17

Удома

Цокає годинник на стіні,
Ніч заповонила небокраї...
Мама ковдру тихо поправляє –
Думає, не бачу уві сні.

Ллється в хату місяць золотий,
У зірково-дивнім капелюсі.
Мамо, сивий янголе земний,
Я давно нічого не боюся...

В моїм серці сила таїни,
Як благословення твої кроки...
Вдома я казкові бачу сни,
Хоч такий прекрасний світ широкий.

Цокає годинник на стіні,
Ніч заповонила небокраї...
Мама ковдру тихо поправляє,
Щоб було затишніше мені.

11.07.17

Мить творчості

І знов довкола все стихає –
На місто опустилась ніч,

І хтось з любов'ю в небокраї
Розкидав зорі чарівні.

І знов на аркуш ллється світло
Від золотого мого вітру...
А в небесах зорить дорога –
Та, що моя... та, що від Бога.

13.01.18

Хочу в школу

*Присвячую моїм однокласникам
і шкільним друзям*
Тремтить прощальний подих літа,
І пахне сливами довкола...
І я нарву букетик квітів,
І знов відчую: хочу в школу!

У моє рідне, дружнє коло, –
Дзвінке, від літніх снів тепліше...
І так відродно серце пише
Слова, рядки... в самотній тиші.

І всі перерви, всі уроки
Тепер, як промені на вітті.
...Вчуватись будуть школа, кроки,
І наші спільні світлі миті.

18.08.18

Вдячність

У щасті й тривожній напрузі,
В пекельнім безглузді війни
Я дякую Богу за друзів
Й за тих, хто не має ціни.

Спасибі вам, рідні, за вірність,
За теплі обійми і щирість...

За каву і жарт в холоди,
За те, що зі мною завжди.

17.06.25

Поговори зі мною, Боже

Поговори зі мною, Боже.
Тебе почую крізь рядки.
Цей біль мене не переможе,
Бо скільки світла навкруги...

Бо квітне молодість і сяє
Ясний вогонь в моїх очах...
Бо я без пам'яті кохаю,
Прогнавши сором, сумнів, страх...

Поговори зі мною, Боже,
Про роздоріжжя і мости...
І повтори, що я все зможу –
Так тепло й щиро, як завжди.

Поговори зі мною, Боже...

11.06.22

Моє щастя

Як трава рососою вмига,
Як всі небокраї...
Моє щастя – теплий вітер
В солов'їній гаї.

Моє щастя – шум берези
І струмка дзюрчання,
Перші грому полонези
І садів зітхання...

І волошок очі сині,
І широкі ниви,
І матусин голос рідний,

Що крізь віддаль лине.

Життедайне, журавлине,
Щире, як дитина...
Моє щастя – Батьківщина!
Дорога... єдина...

16.03.18

* * *

Ось і вечір настав,
Люстром темниться став,
Сяє зірка на хвилі,
Мріють лебеді білі
До світанку в імлі,
На рідненькій землі.

16.08.25

Світ творчості

Світ творчості – це магія краси,
Яку душі подарувало небо –
Так просто, безкорисливо, відверто
Серед троянд, що сяють від роси.

Світ творчості – це лірика мазків –
Палітра мудрої вселенської любові...
Що вічно сяє в щирім Божім слові,
Немов маяк із глибини віків.

Світ творчості... він зітканий із нот
Миттєвостей чаруючого вальсу,
І голосу, і погляду без фальші
У таїні незвіданих висот.

Світ творчості – мереживо рядків
У тиші забуття і одкровення
Серед дібров, садів, дощів натхнення
Під музику зірок і почуттів.

Світ творчості... у теплоті прикрас
З паперу і яскравих намистинок,
Скарбів природи, шовку і перлинок...
Він так чарівно кличе усіх нас!

30.11.24

Я назавжди з тобою, сину

Не покину тебе, не покину...
Ти - веселка щаслива моя.
І тоді, як за обрій полину -
Знай, цей дощик ранковий - це я.

Скрізь стежками пройду тихо-тихо,
Затаюсь на одній із стежин -
Відведу негаразди і лихо...
Адже ти... ти назавжди мій син.

Твоя посмішка - сонячне світло
В сніжно-білому морі цвітінь...
Як весняна мелодія вітру,
Що летить в золоту височінь.
Не покину тебе, не покину...

Знає небо і вічна зоря...
Ми назавжди з тобою, мій сину.
Ти і я...
 Ти і я...
 Ти і я.

16.03.18

А ночі, як ночі

А ночі, як ночі... І зорі палають...
Вони усе знають... Усе чисто знають...
Про тебе, про мене, про кожного в світі,
І бачать серця, що у темряві світять.

Що ночі мої?.. Ви як стежка у вічність...

Мов казка бабусі, як мамина ніжність,
Мов таткова мудрість, як дідове кредо:
"Любити життя й завжди вірити в себе".

Прощаю цей день... і себе серед ночі.
А ночі, як ночі... Глухі, довгі ночі...
Із зорями разом шукаю у полі
Для рідного серця щасливої долі.

А саяво, що нам дає сили любити,
Рукопис гортає... ество зігріває,
Загоює рани... І хочеться жити!..
Одвічно, як місяць, що в темряві сяє.

А десь край вікна вогник свічки палає,
Чия ж то молитва у тиші лунає?
І лине в безмежжя той шепіт красиво –
І я вірю в диво... І я вірю в диво...

Заглянь в мої ночі! Я знову літаю!
А сонце... Воно у мені не згасає...
Існує на світі така дивна сила,
Яка дає крила... Яка дає крила!

07.11.24

Богом створена жінка

Засміялась весна в чарівливих очах,
Як метелики вії...
Прославляє життя – у тендітних руках
Сяє вогник надії.

Відганяє тривоги від сну на зорі,
Ходить тихо як промінь...
Духмяніє смачний коровай на столі –
Тепло, затишно в домі.

Неозора душа ластів'ятком снує –

Сіє мир у барвінку...
Запросила весну в щире серце своє
Богом створена жінка!

10.02.19

* * *

Весна сміливо робить перші кроки,
Ласкаво грають хвилями потоки,
І жайвір радо в небесах кружляє,
Й жіноче серце ніжно розквітає.

01.03.23

Молитва за сина

Присвячую моєму Іванку
І небо, і я... ясні зорі і тиша...
І погляд у вись... і думки, і слова...
Їх знає земля... Все на ній спочива,
Крім мене та вітру, що віти колише.

*Мій сину, у думках ти завжди зі мною,
І линуть молитви мої в небокрай –
У Божім саду вони стануть росою
Й на землю проллються, немов водограй.*

Знов, вітре, не спиш у цю пізню годину...
І бачиш, як зорі тремтять в унісон,
І чуєш, як я прошу щастя для сина,
Що десь вдалині бачить зоряний сон.

15.08.21

Наяву

*В пам'ять про малу батьківщину –
с. Катеринівку
Великописарівського р-ну Сумської обл.*

Світ оживає з приходом весни,
Сонце скликає розгублені сні,
Світом розбіглись веселі струмки,

З вирію лину́ть малі ластівки.

Стежкою йду через ліс, через гай,
Щоб привітати з гори небокрай...
Час воскрешає усе, що було –
Миті дитинства і рідне село...

Спів солов'я, квітнуть вишні в садку,
Срібно озвалась криниця в ярку...
В хату, що мріє на схилі, ввійду,
Казку бабусину там віднайду.

Трав заповітних торкаюсь, зову –
Не уві сні – наяву... наяву.
Рідний мій храм – маленьке село, –
Дякую, що ти у мене було.

04.11.09

Солодкі спогади

*Присвячую малій батьківщині
с. Катеринівці*

Мрійно очі я закрила
І з'явилася картина –
Моя мила Батьківщина,
Де всі жителі – родина.

Край з Христовою* горою
Все життя ношу з собою.
Тихі схили, лісок, нива,
Й далечінь... така красива!

Низом луки розляглись –
Різотрав'я, квітів сила...
І мовчить курган журливо –
В сивій думі зачаївсь.

В далеч вільно кличе поле,
А жита – неначе море!
І суцвіття вражень перших –

Дідусь і я на коні верхи.

Окрай шляху стоїть вежа –
За ярками й полем стежить.
Поряд з вежею – загін,
Ягнят чимало й гнідий кінь.

Той давній шлях, немов до Бога,
Покотивсь, і всі тривоги
Геть летять, і тільки щастя
На дні серця, мов причастя.

...Хата наша і криниця –
У ярку смачна водиця,
Мов бурштинова мережка –
Привела до двору стежка.

Проти двору – магазин,
Де бабуса працювала,
І маленьку повсякчас
Із собою мене брала.

В ящикок мене саджала,
А сама все рахувала,
Прибирала, розкладала,
З покупцями розмовляла.

Поряд клуб й старенька школа,
Яблуневий сад довкола,
І, немов вельможний пан,
Між тополь росте каштан.

Дивний спогад огортає:
Бабусенька город сапає,
І щоб я не заважала,
В саду внучку прив'язала.

В'ється вулиця-село –
Скільки бачило воно!
На узгір'ї височіє,
І про щось під сонцем мріє.

Дні ті теплі розлетілись,
Як і жителі села,
Річка в лузі зупинилась –
Стала водами ставка.

Край сумління й доброти –
Обрій сонячного дива!
Нащо ж так гудуть дроти,
Де ми всі жили щасливо?

Не знайти колишній день, –
Та все ж хочеться згадати...
Задушевність тих пісень...
Їх було – було багато.

– Неймовірний краєвид! –
Мовить хто здаля чи зблизька...
Храм відради й самоти –
Вічних спогадів колиска.

20.03.09

** **Христова гора** – назва узвишшя. Моя бабуся розповідала, що колись там височів хрест, люди приходили до нього, щоб помолитися. Це місце було для них храмом*

О, музико...

Безмежний світ у кожному звуці...
І літній дощ... і липи цвіт...
І пташка, і жучок у лузі –
Це музики таємний світ.

Вона як день – прозора, різна...
І жартівлива, і сумна...
Стрімка... грайлива... плинна... ніжна...
І таємнича, чарівна...

О, музико! У тобі ріки...

Земля, дерева і трава...
Ти для душі - найкращі ліки, -
З тобою серце ожива!..

22.08.18

Пісенний скарб

Яскрава й вічна спадщина народу, -
У ній річки, долини і гаї,
Поля кохання, і п'янка свобода,
І тиха казка, і дівоча врода...
І посмішка, що залишили
У щирій пісні пращури мої.

17.02.20

О, рідна пісне

О, рідна пісне - ти велику силу маєш!
Ти заспокоюєш, ти надихаєш...
Прогониш втому, повертаєш сили...
І в безнадії, знов даруєш крила.

І в серці кожному ти озвешся файно,
І хто згубив, той неодмінно знайде.
Твої мотиви щирі й такі різні, -
Живи одвічно, українська пісне!

14.01.21

Осінній ранок

Вологий вітер спозарання
Гуляє між сумних стежок,
І так красиво, як востаннє,
Несе загублений листок.

Ніхто не чує... Все дрімає...
Лиш хризантеми в голубім
Тумані лагідно зітхають:

Осінній світе – мир тобі!

22.08.18

До весни

Дух осіннього багатства
розвівається по світу...
А вгорі летять лелеки
на чужинні береги –
Линуть сумно і красиво,
десь в собі сховавши літо...
Прощайте... прощайте... До весни!

28.11.19

Осінній етюд

Неначе сонце в кроні зачалося –
У золоті стоїть щасливий клен,
І небо ясно-синє заяскрілось,
В зітханні вітру чується Шопен.

Листок кружляє, горнеться до шибки –
У хату, як дитина загляда.
І струни сонця, і дощу сльозинки –
Пора осіння – мила, золота.

07.11.18

Осіннє багаття

Вечір тихий... Дивний, синій... опустився... опустився...
На задумливі дерева, на будинки і стежки...
Те, для чого ми на світі – таємниця... таємниця...
І про те не каже осінь, ні дерева, ні зірки.

Листя сиплеться під ноги, пожовтіле, пожовтіле...
Доторкнувся його вітер – і воно летить, втіка...
Шелестке, духмяне, вільне – облетіле, облетіле...
Вмить яскраво запалає від одного сірника.

Спалахнуло, заяскріло... Й стало гарно, й тепло-тепло...
Щось забулось – щось згадалось... і хоч сонце вже зайшло,
Від вогню довкола видно... Навіть небо... й те завмерло...
І свої важкі долоні до багаття простягло.

Вечір тихий... Дивний, синій... приголубить, приголубить
Золоте осіннє диво, що в багатті догоря...
І нікого анітрохи – не осудить... не осудить...
Бо душа чиясь зігралась біля того вівтаря.

28.11.19

Казка зимового лісу

Мов діаманти, мерехтять сніжинки,
І норовить мороз вщипнуть за ніс,
Синиця угорі сміється дзвінко,
І лагідно шумить зимовий ліс.

У сніжних думах золотіє стежка,
Деś на узліссі дятел торохтить,
І срібна понад обрієм мережка,
І сніг із сосен сиплеться, курить...

І ллється небо крізь пухнасту хвою...
І сонце... й срібно-білі килими...
І не важливо, що забула хто я
В обителі казкової зими.

02.01.19

Білий океан

Я наче човен. Всюди хвилі білі.
Завмерло все, і погляд вдалечінь –
Душа прогнала тіні посивілі –
Сніги й морозна неба глибочінь.

Замети гриви здійняли, як леви,
І не шелесне у повітрі птах...

У білих кожухах стоять дерева,
Будинки - у чоботях, картузах.

І тиші - дорогі зимові ноти -
Усе блищить, іскриться навкруги...
Такий холодний, і легкий, мов подих,
Насипався сніжок за халявки.

Я - наче човен в білім океані
Пливу кудись... І радісно мені...
Таке ласкаве, ніби очі мами,
Зажмурилося сонце вдалині.

02.01.19

Інша зима

А хтось чув, як в душу проситься зима?
Сіла на край думки горлиця-вина
І зорить у вічі те, що відбуло...
Але сяють свічі, бо Святе Різдво.

Знову скатертину білу застелю!
В люстерко погляну - ніжно, без жалю.
Усміхнусь й найкращу сукню одягну...
І відчую зиму - іншу, чарівну.

Цокає годинник, за вікнами сніг,
І так смачно пахне спечений пиріг.
Мить святкова тиха, світла і жива...
І я щиро мрію й вірю у дива!

03.01.24

Пролісок

Я відчувала, що цей лід розтане,
І мені знов відродно-тепло стане.
Забута стежка привела до гаю -
Мого весняного земного раю.

І промені, і пахощів обійми,
І пролісок край стежечки привітний
Стрічає й водночас дарує втіху, –
Так само як і я не знає віку.

І спів пташок, і зеленаве диво –
Цей милий світ, і я така щаслива...
І як колись, душа моя співає,
І поруч Бог, і сонце, й небокраї.

...Чарівним проліском озвалася, розквітла
Непереможна пісня мого світла –
Лірична, таємнича і безкрая –
Дитя землі й небесного розмаю.

01.03.25

* * *

Скільки ж цікавих людей є на світі!
Одні, наче сонце в життєвім зеніті,
Інші – холодні, пихаті, скупі
Маски шляхетні покажуть юрбі.

Хтось гляне байдужо у вічі красиві...
А дехто щасливий на батьківській ниві,
І сонячна вдача – то рідна земля, –
Такою колись прийшла в світ цей і я.

17.10.25

Промінь

Бути щасливою зовсім непросто.
Навіть, якщо усього в тебе вдосталь...
І роки квітучі на крилах несуть...
І зорі так низько, що шепіт їх чуть.

Що щастя є?.. Промінь? Лагідний... теплий...
Ти сяєш в мені, й водночас так далеко...
Відкину турботи і вирушу степом –
Відчую, як ти мене зв'язуєш з небом.

04.04.24

* * *

Хай буде радісним цей день,
Пташиних сповнених пісень,
Землі п'яного аромату,
Благословених дум крилатих...
Хай буде сонце й почуття,
І світла мить, і ти, і я!

07.03.25

* * *

Завдячую Богу за кожну хвилину,
В нескореній, вільній, святій Україні!
За пісню полів і сонячне літо,
За груші медові і небо над житом...

За мамину ласку, за посмішку сина,
І таткову мудрість, і щастя родинне,
За мрії нестримні й від милого квіти...
За те, що душа так жадає любити.

22.08.25

Земному Ангелу

Як затишно, що є на світі хтось,
Хто бачить у тобі завітне сяйво.
І хвили... і чуттів мрійливу брость...
І те, як лине в забуття все зайве.

Як затишно, що є на світі хтось –
З ким оживаєш... й плинеш далі знову...
І справджується те, що не збулось...
Для когось, як промінчик твоє слово.

Як затишно, що є на світі хтось,
Хто втішно скаже, хоч усе минає:
– Я хочу, щоб тобі усе вдалось...
Ти все зумієш! Ти усе здолаєш!

Як затишно, що є на світі хтось,
Кого ніколи не остудить відстань.
Як часто ми не віримо... І ось –
Твої зірки... твоя щаслива пристань.

...Плинь човен... Мить – ріка... По силі весла!
І на душі так легко... І на душі так тепло...
І радісно, що в тебе вірить хтось.

17.11.17

Подих до Бога

Я – то є подих матіоли,
Що лине десь за виднокрай...
Не залишай мене ніколи
І надихай... і надихай...

*Допоки знаю дні і ночі,
І так люблю цей грішний "рай"...
Не залишай мене, мій Отче, –
Оберігай... оберігай...*

Благослови мої суцвіття...
Діброви, ріки, небеса...
Без них... то є лише повітря –
Моя душа... моя душа...

28.02.18

Так тепло, радісно і тихо

Так тепло, радісно і тихо
Приходять мрії уночі.
Усі вже сплять, а мені втіха
Вітати зоряні дощі.

У кріслі пледом вкрилась нишком...
Від свічки вогник палахтить...
Пригрілась біля мене кішка,
Вона також в цей час не спить.

Кімнати Тайною* сповиті,
Спинивсь годинник на стіні –
У золотаво-теплім світі
Щасливо мріється мені.

Так тепло, радісно і тихо...
Палає свічка на столі...
Бо хтось гортає в тиші книгу
Мого буття на цій землі.

21.03.19

* **Тайна** – як сакральна істина, Божий задум, Божа присутність.

Ти будеш вічно жити , Україно

*Душі чужої не збагнути,
у кожного свій космос.
Та Україна – вічно буде!
Звучатиме її чарівний голос!
І будуть щедрими поля,
і радість в серці запанує,
Розквітне сонячна земля,
що від народження люблю я!*

Квітучі вітрила

В країні весна... І здіймаються крила –
Духмяні та ніжні квітучі вітрила.
А з теплих країв повернувсь соловейко,
І знову зраділо у грудях серденько.

Молитви... Молитви все линуць до неба...
До Бога. Він знає всі наші потреби,
І те, як люблю я співати пісень...
І з вірою в серці стрічаю... й цей день.

Проклята війна, ти знесилила душу.
Та я не здаюся, іти далі мушу...

Хоч ночі без сну, нескінченні тривоги
І танки ворожі розбили дороги.

О, земле моя – заповітна, багата!
Яких чорнобривців насіяла мати!
А ясени все шумлять край дороги,
Що скоро засяє зоря перемоги.

Свята Україно! В тобі моя сила,
І слово, і думка, й квітучі вітрила,
І радість весняна, і сонця розмай,
І пісня, що ллється з душі на весь край.

19.04.23

>

Розкажи, воронче

Парами... парами... в житнім полі – парами...
Край увесь наш славний встелений курганами.
Не голосить ворон понад снами давніми...
Тільки лине... лине думами крилатими.

Розкажи, воронче... Розкажи хоч трохи
За тих, хто в курганах... бо живеш давно ти...
Як дзвеніли шаблі, як ревли гармати,
І як горювала Батьківщина-мати.

Розкажи, воронче... Розкажи ж ти, друже,
Про синів відважних, що любили дуже
Ці поля безмежні, ріки і долини...,
Воленьку, родину і щасливу днину.

Віра і надія – скрізь – у кожній хаті...
І палка́ молитва за своїх солдатів.
Хай жита буяють, і радіють діти!
Хай живуть у мирі – всі, хто є на світі!

Парами... парами... в житнім полі – парами...
Край увесь наш славний встелений курганами.
Не голосить ворон понад снами давніми...
Тільки лине... лине думами крилатими.

03.04.09

В кожній хаті ще тепляться спогади

В кожній хаті ще тепляться спогади
Про героїв полеглих давно,
А земля у кульбабі, як в золоті...
Солов'ї, груш і вишень руно...

Над шляхами тополі вклоняються,
Над полями ячать журавлі,
А кургани все в небо вдивляються...
Скільки ж їх є на нашій землі!

Скільки весен було з сорок п'ятого...
Скільки щастя було і жалю!
Знов на фото я бачу завзятого –
Свого діда і напис "Люблю!"

Зберігають усмішки і погляди
Пожовтілі світлини й серця...
Там – навічно живі ті, хто змолоду
Йшов на смерть, і стояв до кінця.

Повертають до нас теплим спомином,
Як птахи о весняній порі,
А земля у кульбабі, як в золоті...
Як тремтять солов'ї на зорі!

12.04.18

Спасибі солдатам

За вікнами доли розкішно буяють
Й солодкі нам бачаться сни.
Спасибі солдатам, що нас захищають
Від грому лихої війни.
Спасибі солдатам за спокій у місті,
За край наш і небо – мирне і чисте!

15.04.19

У незалежній і єдиній

У незалежній і єдиній
"Вбивати!" віддано наказ,
І ближнім виконано враз
Під гаслом "Слава Україні!"

Вогнем вигукувала зброя,
Спрямована на свій народ.
Беззбройних впало кілька сот,
Вкраїнці не злякались бою.

Йти до кінця були готові
Усі вони не на словах...
Незламна відданість в очах...
Скрізь на асфальті плями крові.

Пішли без страху із життя
За кращу для нащадків долю.
Така, напевно, Божа воля –
І рай для них – без забуття.

23.02.14

Вони стояли за всіх нас

Ридають вдови, матері...
Сумують діти за батьками...
Вони стояли до зорі,
А хтось не звав їх земляками.

"Бандерівцями" кликав їх
І зраджував землі єдиній
Той, хто побачив смертний гріх
У гаслі "Слава Україні!"

Жовто-блакитні прапори
Не для хабарницького зброду!
Пристосуванці і вори –

Вам не зганьбити більш народу!

Вони стояли за всіх нас!
За правду людську і Господню...
А вбивці... ждали лиш наказ –
Спитає з них Небесна сотня.

25.02.14

Юним героям майдану

Запалюють свічки... Приносять квіти...
Вночі... Удень... У будь-яку годину...
Стискає біль... І сліз не зупинити...
Схиляється в жалобі Україна!

Не відступив народ, як сподівались
Кати, що рідний край продать готові.
Розстріляні життя – там, де zostались
Дощем не змиті, на асфальті плями крові.

Ішли на смерть заради правди, миру...
Без дозволу від отчого порога.
Йшли на майдан, в серцях плекали віру...
Не дослухались шепоту тривоги.

...Ішов і він, хоча був зовсім юним,
За краще майбуття – для мене й тебе.
Любив і мріяв... Буť хотів почутим...
Спинила куля... у чоло... а очі в небо
Вдивлялися, немов благали Бога.

Вітри розвіють і журбу, і сльози
За тих, хто не вернувсь в свою родину.
А з неба буде литись стоголоса –
Любов, надія й віра в Україну!

26.02.14

Над Дніпром

Над Дніпром, над розбурханим линуť

Відчайдушні молитви твої.
Скоро... Скоро весна, Україно,
Заспівають в садах солов'ї,
Обігріє земеленьку сонце,
Поцілує, розрає дітей,
І постукає птах у віконце –
Голуб миру і добрих вістей.

І озветься серденько у грудях,
Зустрічаючи теплу весну...
Хоча рани ятряться усюди,
Хоч вуста проклинають війну...
Хоч схилились над ріками лози,
І від градів довкола гримить,
І усмшка ласкава крізь сльози...
І їх не спинить, не спинить...

Світанкова моя Україно!
Незалежна, співуча, свята...
Не поставить тебе на коліна
Ненаситна рашистська орда.
Не здушити катам твою волю!
Не зламати славетний народ!
Твою пісню, що рідна до болю...
Так кохає старенький Дніпро.

Заспівай... Заспівай, Україно!
Нехай згинуть усі вороги,
І всіляка підступна скотина,
 Яка топче твої береги
Ти повір, скоро стихнуть гармати...
В кожному місті, і в кожному селі
Будем, рідна моя, панувати
Ми щасливо на нашій землі!

.....
Над Дніпром гомін радості лине –
Повертають додому птахи.
Ти діждалась весни, Україно,
Твоя пісня звучить навкруги!
У тій пісні і праця, і воля,
І любові дзвінкий водограй,

І блакитна волошка у полі,
І висока край шляху тополя,
Й материнська нескорена доля...
Ти - земля, що нагадує рай.
01.03.22

* * *

Трудилась, молилась, по правді жила,
Крізь терни та грози до сонця ішла
І славила долю, й політ журавлят -
Моя Україна - квітуча земля!..
Як знати... можливо б так завжди було?
Але... тихо-тихо підкралося зло.

Лукаве, лякливе, з чуттям пацюка
Занесло над нами свого кулака...
Але в Україні безстрашні сини,
Здолають пекельну потвору вони.
І сповниться серденько щастям по вінця,
Бо віра й Бог з нами, бо ми - українці!

03.03.22

Тримайся, Сумщино

Моя заповітна чарівна Сумщино,
З тобою душа моя кожну хвилину.
Тримайся, сестричко.... Тримайся, мій брате...
Тримайтесь, рідненькі матусенько й тато...

Тримайтесь, друзі, ні в чому не винні, -
Були ми завжди з москалями гостинні...
І щедрі, і щирі... їх друзями звали...
Хіба ж то ми знали?.. Хіба ж то ми знали?!

Я вірю, що скоро розійдуться хмари,
І зчезнуть зомбованих орків отари...
І сонце всміхнеться - весна навкруги...
І Матінка Божа торкнеться руки.

08.03.22

Мрія

І знов журавлі прилетіли,
Фіалками мріють гаї,
І знову з'являються сили,
Хоч сльози... й задимлені дні.

І знову у серці надія,
І знову у серці весна...
І мрія... лише одна мрія...
Про те, щоб скінчилась війна.

26.03.23

Відлітають у вирій лелеки

Саші Конєву

Відлітають у вирій лелеки...
Відлітають, журливо летять.
Їм шумлять на прощання смереки,
І зірки уночі мерехтять.

З висоти вони бачать як скаче
Ненаситна химера-війна.
І Сашко... Він уже не побачить,
Як синочок маленький зроста.

Славний воїн навічно залишився
У пекельних донецьких степах...
Хоча зоряний шлях розіслався,
Хоч душа його лине мов птах.

Із лелеками лине смілива,
Сонцесяйна Сашкова душа.
Він хотів, щоб були ми щасливі.
Але сам... Він завжди поспішав.

Відлітають у вирій лелеки...
Відлітають, журливо летять.
Їм шумлять на прощання смереки...

Як зірки уночі мерехтять!

25.10.22

Весна 2024

У тюльпани, рясні,
Місто вбрала весна,
І ключем журавлі –
Лине пісня землі.

Почуття і слова,
Пелюстки і трава,
І небес глибина,
І душі таїна...
Зайва тільки війна.
06.04.24

* * *

А земля квітує дивним цвітом –
Мить осяйна,
І кружляють ластівки над світом,
Хоча війна...

І гартується моя незламна віра
У рідний край.
Вогник дива й божої довіри
В душі палай!

20.04.24

Колись я так любила грім

Колись я так любила грім...
Розлогий, серед зелен-цвіту,
Він дарував щасливе літо,
Хоч іноді й здавався злим.

Як спрагло слухала земля
Те чарівне грізногоголосся!
І шум дощу, і ноги босі,

І переливи солов'я.

А що ж тепер?.. Війна... війна...
І так бентежить голос грому...
І хтось ніколи вже додому...
Більш не повернеться... лиш в снах...

І лине в ніч душа й слова...
Всі, що здавалися простими
Й були одвічно золотими, -
Їх знає час, шляхи, трава...

Війна гримить вже який рік...
Але в природі все як звично,
І злива щедро миє вікна.
Колись я так любила грім...
Колись я так любила грім!

07.06.24

Кленові листи

Присвячую зятю Конєву Саші

Розсипала осінь сузір'я барвисті,
Схилилися клени і небо над містом,
Кленові листочки - то щирі листи
Від тих, хто назавжди пішов в засвіти.

*Пожовкле листя облітає,
Твій подих віти пам'ятають...
А знаєш, скоро вже зима...
І прикро, що тебе нема.
За волю і краси розмай -
Життя віддав за рідний край,
І плинеш променем в імлі...
Без тебе сумно на землі.*

А листя кленове, воно наче зорі,
Там сонячний шепіт яскравих історій...
І радість, і мрії, і все, що люблю...
Листочок опалий до вуст притулю.

17.11.22

Почуй нас, Боже!..

Почуй нас, Боже!.. Дай нам стільки сили,
Щоб ми здолали цей тернистий шлях,
Й зітхнула наша зморена земля
З надією на крилах солов'я,
І вибухи війни нарешті стихли,
І вишні у садах кругом розквітли.

Ти будеш вічно жити, Україно,
Воскреснувши з пекельного вогню!
Загартувавшись в горі і в бою,
Зберігши душу і красу свою...
Тебе не змусять стати на коліна,
Нехай твоя по світу пісня лине...
Славетна і свята, вишнева Україна!

11.02.24

Моя незламна Сумщина

Скажи мені, Боже, чим ми прогнівили?
Навіщо? Для чого ця дика війна?
Упала сльоза, та здіймаються крила –
Нарешті діждалась від рідних дзвінка.

З тобою назавжди, завітний мій краю!
Крізь постаті, досвід, крізь відстань і час,
Крізь зорі й тумани, крізь мандри-розмаї...
Допоки життя мого вогник не згас.

Моя ясноока, незламна Сумщино –
Колиско моїх незабутніх стежин!
В молитві з тобою я кожну хвилину...
Прошу тебе, Боже, мій край бережи!

21.09.24

Скільки, мамо, в небі журавлів

- Скільки, мамо, в небі журавлів!
Майструвати татко їх умів.
Глянь, у твоїх косах сивина...
А матуся тиха і сумна.

В журавлинні відданих сердець
Із терниння Господа вінець.
Вороженьки, наче сарана,
Українці ми - і наша в тім вина.

Вже хлоп'я за тата не пита,
Все чекає, а його нема...
Дивиться журливо в небокрай:
- І чому то кажуть, що там рай?

- Я не знаю, синку, чому так. -
Каже неня, біль і сум в очах.
- Хтозна, що ховає небокрай,
На землі існує пекло й рай.

- Рай - це і землі, й душі краса,
Тепле слово й вранішня роса. -
Пояснила мати сину так. -
Твій татусь тепер небесний птах.

Усього малий не розумів,
Обійняти таточка хотів...
Та він так далеко від землі -
Лине серед зграї журавлів.

Річка, поле і зелений гай -
Рідний серцю мальовничий край...
І згадалось хлопчику як знак -
Татуся всі кликали "Добряк".

- Скільки, мамо, в небі журавлів!
Майструвати тато їх умів.
...І він шле привіт нам з висоти:
Його Рай - це Україна, я і ти!

19.08.23

Скільки болю довкола

Скільки болю довкола, і втрат, і прощань, сум'яття...
Війна хижо вдосвіта вдерлася в наше життя,
І кожен страждає, вимолює світлу дорогу...
Та чорний птах тінню затьмарив пів світу... і Бога.

Чи, Боже, не бачиш, як боляче люду простому?
Як дружна сім'я залишилась без рідного дому?
А діти зростають... підвали... сигнали тривоги...
Та вірять у перемогу, і в тата, як в Бога.

І я вірю теж... Бо інакше не можу й не хочу...
І прошу тебе, Боже, почуй наші зморені душі,
Витри сльози гіркі, хай прозріються очі...
На Твою перемогу - таку дорогу, непорушну...

Погляну на сонце - хай втішиться серце натхненням -
Хай співає, як пташка, на тлі мого смутку і болю...
Я знов відпускаю свою ластівку-мрію на волю,
Хай сміливо летить над життєвим бурхливим безмежжям.

12.03.25

І хоч війна, а тепле літо

І знов прийшло до нас у гості літо,
І ластівки, розраджуючи знов,
Несуть на крилах сонечко привітно
У глибочінь поезії дібров.

Над полем, що одвічно пахне хлібом,
Прослали сині мрії небеса,
І вітер, і метелик лине слідом...
І погляд зачаровує краса.

Край степу розливають чари липи -
Медовий цвіт над травами блука,

Хвилини золоті із неба сипле
Могутнього Творця легка рука.

Так солодко іти – щасніти цвітом,
Втопивши у житах усі жалі...
Яке це щастя милуватись літом
Святої української землі!

17.06.25

Лелечі надії

Тривоги вщухнуть і тиша настане,
Така солодка, неначе сон на зорі...
І рідне подвір'я, і стежка, і хата,
І серце зрадіє щасливій порі.

Війна скінчиться, і сонце засяє,
Розквітнуть маки, заколосяться поля...
І буде мир у лелечому краї,
І відродиться знов українська земля!

І будуть в мирі зростати діти,
Й небо стане ще глибшим від здійснених мрій,
І сонячна вдячність до Бога летіти
Буде на крилах лелечих надій.

13.11.25

Тоді, як довкола все бачиться сірим

Тоді, як довкола все бачиться сірим,
І думи гелґочуть, як зграя гусей,
Я знову погляну, я знову повірю...
Як бути щасливим повчуся в дітей.

Як мало дитині для щастя потрібно –
Тепло в ріднім домі і хліб на столі...
Щоб поряд завжди були друзі і рідні...
Щоб сяяло сонце... й був мир на землі.

07.11.18

Коли мелодія в мені...

*Моя творчість – мої думи,
Пісня серця, світла туга,
Тиха радість, ніжна втіха,
Вірне щастя, мої ліки.*

07.12.20

Світанкова земля

*І знову пташечка співає...
Шумлять сади... шумлять сади...
І течією річка грає –
Зве до води... зве до води...*

Пв:

*Для нас яскраво сонце сяє,
Для нас день новий розпочавсь,
І вся земля, і небокраї
Вітають нас... вітають нас...*

*Сміється росяна мережка –
Блищить трава, блищить трава.
Все далі й далі кличе стежка
І мить нова... І мить нова...*

Пв.

*Плекають казку дні і ночі –
Там чудеса... Там чудеса.
Та знову так милує очі
Землі краса... Землі краса!*

Пв.

03.06.18

Святкові промені зими

Заспівали снігурі – дочекались свят!
І святкові промені дружно мерехтять,
І стежками білими ллється передзвін –
Сповіщає про дива всім довкола він.

*Хай Різдво і Новий рік
подарують втіху,
У домівку завіта щастя світле
й тихе.
Хай дзвенить дитячий сміх
і ялинка сяє,
А надія і любов серце зігріває.*

Мить зимова чарівна – заповітний час...
І сніжинки – угорі білосніжний вальс,
Й погляд лине сонячно в божі небеса.
І серденько радісне вірить в чудеса.

17.11.25

Сонячна Коляда

Коляда, коляда
Ясним сонцем опустилась,
Через села й міста
Дивним святом покотилась.

*Всіх вітаємо з Різдвом!
Дім хай сповниться добром,
І здоров'ям і багатством, –
Духмяніє сонцем ясним
Кутя медова на столі, –
Хай буде мир на всій Землі!*

Золота, золота
Світом звістка розійшлася,

Божий Син народивсь –
Всім на радість, всім на щастя!
Коляда, коляда
Йде від хати і до хати,
Славлять Боже дитя
В небі янголи крилаті!

15.11.25

На нічному небі...

На нічному небі сходять срібні зорі.
Наче в тихім морі човен золотий,
Місяць ясно сяє та усіх вітає
Із Різдвом Христовим!
Із Різдвом Святим!

Христос народився!
Христос народився!
Чарівничим дзвоном лине знов і знов!
Христос народився!
Христос народився!
Щоб усіх єднала віра і любов!

Любий наш Ісусе, ти у кожному домі,
І у кожному серці сяйвом неземним
Запалив надію і розвіяв втому,
І душа зігралась Вечором Святим.

14.11.25

Вірте у дива

Зима ступає по доріжках
У пишній шубі білосніжній...
Ї дарує радість чарівливо
Тому, хто щиро вірить в диво.

Застеляє сріблом підвіконня сніг.
Із Різдвом Христовим,
з Новим роком всіх!

*У святковій миті казка ожива,
Тому щиро мрійте й вірте у дива!*

Ялинка наче в діамантах,
Наміста, іграшки, гірлянди,
Й пиріг святковий пахне смачно.
Й дитячий погляд сяє вдячно.

07.12.23

В ніч Святого Миколая

Сиплеться білесенький сніжок,
І луна дитячий щирий сміх,
Миколай Святий добра мішок
Несе, надію й радощі для всіх.

*Розступився тихо синій ліс,
Сани через поле мчать навскіс,
І не спить годинник – лічить час –
Святий Миколай спішить до нас!
Святий Миколай спішить до нас!*

Там, де живуть діти, в кожен дім
Завіта він тихо уночі,
Покладе дарунки чарівні
І поправить ковдру на плечі.

Пряники, цукерки, іграшки...
Й обертом від щастя голова,
Хай палахкотять для нас зірки
Й кожен день трапляються дива!

06.12.23

Світла радість Різдва

Дрімають далі неозорі,
Сон білий дивляться поля,
Замерехтіли в небі зорі –
Вітає небо і земля!
І гомін навкруги розлився –

Вночі Син Божий народився!

*Різдвяна радість звидусіль луна,
Всі янголи злетілись до вікна.
Свята Марія пригорта дитя, –
Пресвітле диво і нове життя.
Христос народився!
Христос народився!
Христос народився!
Славимо Його!*

Сузір'я небо розсипає,
У яслах спить Святе дитя,
Тихенько янголи співають,
А на столі смачна кутя.
І затихають сніговії –
Там, де живі різдвяні мрії!

15.11.25

Сяйво Різдва

Іде прадавніми стежками,
Мандрує селами, містами
Велике свято чарівливо
І нам усім дарує диво.
Святе Різдво ласкаво й тихо
Зіркове сяйво розсипає,
Різдвяна казка – світла втіха –
У кожну хату завітає.

*Свята Марія й немовля –
Христос народився!
Радіє небо і земля –
Христос народився!
Христос народився!
Славимо, Він Сонце життя!*

Щаслива звістка облетіла,

Як птаха вільна і прекрасна.
Допоки є у серці віра,
Свіча любові не загасне.

02.12.20

Новорічна мить

Казково падають сніжинки,
Час тихо дні горта,
І чарівна стоїть ялинка –
Вогнями розквіта!

*Прямує до нас Новий рік,
Лунають щасливі вітання,
Хвилин відлітаючих лік –
Загадуй бажання! Загадуй бажання!
І збудеться все там, де віра жива,
І світло щасливо проллється.
І мрія, і диво, і радість нова
У кожному серці озветься!*

Кругом засніжені стежинки –
Зима наводить лад.
Казкова мить – то є хвилинка –
Душа зимових свят.

25.11.25

Святкові миті зими

Кружляє сніг над обрієм легкий,
Хвилини відлітають, як птахи,
І спогади крилаті линуць вслід,
Лише не поспіша мрійливий кіт.

*Різдвяне небо дивиться на світ,
У казку чарівну веде стежинка...
І позирає між сріблястих віт
Бажання новорічного перлинка.
Різдво Христове й Новий рік –
Несіть добро на наш поріг!
Любові, щастя цілий міх –*

Різдво і щедрий Новий рік!

Земля вдягнула біле полотно,
Морозний вітер глянув у вікно,
А в домі радість, тиша і тепло,
І хочеться, щоб так завжди було!

02.12.25

Різдвяна зима

Чарівно вдягнула простори зима.
Пори веселіше, напевно, й нема.
І казку нам знов подарує вона,
І ангел Різдва прилетить до вікна.

*Різдво – це подарунки і дива,
У вогниках ялинка лісова,
У теплім домі – затишок і ласка,
І тиха й чарівна Різдвяна казка!
У казці тій ласкаві королеви,
І дружні, і ведмедики, і леви,
І мир та злагода панує між людьми
В обителі Різдвяної зими.*

Звучить передзвін і пісня синиці,
А в домі так тепло і скільки гостинців!
І радісно казку зимову читати,
Коли поряд рідні – і мама, і тато.

02.12.24

Україно, дивна пісне

Є одна така земля на світі,
Де найяскравіші небеса,
Де такий духмяний теплий вітер
Мрії веселкові колиса.

*Україно... Україно...
Дивна пісня солов'їна,
Світлі думи скрипаля,*

Рідна земле ти моя!

Стрічкою у полі стежка в'ється,
Сяє сонцем течія ріки,
А під кленом, що до хати гнеться,
Мама вишиває рушники.

Де б ми не були, а шлях додому
Кличе на світанку знов і знов,
І коли долає серце втома –
Я думками лину в шум дібров.

01.09.18

Школа світла й добра

*Присвячую учням спеціальної школи "Світанок"
м. Павлоград*

Усі ми для когось, як сонце потрібні.
Усі ми у світ цей прийшли не дарма.
Як сад наша школа, усе тут нам рідне,
І кращого місця на світі нема!

Пр.:

*Наша школа – наш дім,
Скільки радості в нім!
Тут, як птах, лине час –
Вчать, виховують нас.
В школу світла й добра –
В Павлоград, в Павлоград...
Завітайте до нас,
ми чекаємо вас!*

Як серце співає у дружньому колі!
Ми станем на крила, як ті журавлі!
І сонце осяє і квіти, і долі,
І небо, і шлях... й все, що є на землі.
Пр.

27.05.18

Багаття палять

Багаття палять... весь у листі двір
І павутинні бабиного літа.
Учителю, у серці Ви моїм,
Для Вас квітують осені всі квіти.

Пр.:

*Промінь золотий мріє на шибці лише,
Теплий вітровій книжку гортає в тиші.
Стежка збереже наші неспішні кроки
Й розмови про усе... про зорі і світ широкий.*

Заграва мліє, як далекий сон
І дзвоник срібно крізь життя нас кличе,
А вітер розвіва без забобон
Кленових душ сузір'я таємничі.

Багаття палять, весь у листі двір...
Лелеки вже давно за виднокраєм
І осінь пише свій найкращий твір,
Для нас його у задумі читає.

Пр:

*Промінь золотий мріє на шибці лише,
Теплий вітровій книжку гортає в тиші.
Стежка збереже наші неспішні кроки
Й розмови про усе... про зорі і світ широкий...*

Багаття палять... весь у листі двір...

Багаття палять... весь у листі двір...

Багаття палять... весь у листі двір...

30.08.18

Зимова казка

Колискова

Сл. А. Усачов,

Переспів з рос.

Тихо-тихо казку заспівала,
Линучи у сутінках, зима.
Ковдрою будинки укривала –
Білі всі дерева і земля.

Над полями в'ються сніговії.
Сніг, мов зорі падає з небес.
Опустивши ниць кошлаті вії,
В тиші чарівній дрімає ліс.

На ялинках сплять сріблясті сови
В місячному сяйві таїни,
На узліссі все лежать казково
Кучугури снігу, мов слони.

Все змінило обриси і тіні,
Гасне вікон світло золоте.
Казка лине птахом синім-синім,
А зима розказує, мете.

Казка лине птахом синім-синім...
А зима розказує, мете.

Добра казка

*З репертуару Л. Сенчиної
Сл. М. Добронравова
Переспів з рос.*

Казка добра зі щасливим кінцем,
Сині зірки і мале озерце,
Сіре зайча зустрічає весну,
В темному лісі знайшло таїну...
Ти ці пісні так щасливо співала,
Ти моє серце завжди зігрівала,
Мила матусю, мила матусю,
Мила матусю...

Казка добра – тихий батьківський дім,
Зірка упала і зникла в воді.

Десь під кущами трави-лободи
Сірого зайчика зникли сліди.
Тільки росою стежинки дитинства
Пісня zostалась твоя промениста,
Мила матусю, мила матусю,
Мила матусю...

*"...Сів Іван-царевич на вовка верхи,
сірий вовк і помчав.
Сині ліси і гаї він минає,
озера хвостом замітає.
Чи довго, мчали вони чи ні...
Аж ось бачить Іван-царевич хатину,
А в хатині тій - Жар-птиця..."*

Казку добра у душі збережу,
Чарівників-дідусів розбуджу,
Зорі блакитні вночі запалю,
І в давньому лісі, що дуже люблю,
Сірих зайчаток до купи зберу я,
І голос твій лагідний знову почую.
Мила матусю, мила матусю,
Мила матусю...

Алілуя

Адаптація пісні Леонарда Коена "Hallelujah"

Сл. Л. Агутіна

Переспів з рос.

Спасибі, Боже, за життя,
За дивні зорі і моря,
За кожен мить і тих, хто завжди поряд.
За радість, сум, за вир пісень,
За кожен прожитий мій день,
За кожен новий подих... Алілуя.
Алілуя, алілуя... Алілуя, алілуя.

Спасибі, Боже, за росу,
За неба і землі красу,
За все, що в цьому світі так люблю я.

За шум листви, за дощ, за сніг,
За часу невблаганний біг,
За сяйво у віконці... Алілуя.
Алілуя, алілуя... Алілуя, алілуя.

Прости, що так багато мли,
Всіх тих, хто спокій не знайшли –
У хаосі живуть, Тебе не чують.
Дай сил простити і забуть,
І жити, й добрим просто бути.
Життя благословенне... Алілуя.
Алілуя, алілуя... Алілуя, алілуя.

Повт. 1 куплет

Дитинство не вкраде війна

І хоч війна – курличуть журавлі,
І сонце тепло дивиться на світ...
Дитинство не вкрасти пекельній імлі –
Його веселковий нев'янучий цвіт!

*Наші мами – наші крила,
Наші тата – щит і слава!
Україна – наша сила!
Розквітай, моя державо!*

Хай квітнуть диво-квітами сади,
І будуть завжди щедрими поля.
Хай більше ніхто не пізнає війни...
Це – наше дитинство! Це – наша земля!

17.03.26

Чарівні куточки рідної землі і дорогі серцю люди... Миті сонячної радості, любов і натхнення – це моє щастя... Яке не було б таким прекрасним – без віри, вдячності і відчуття вічного Дива.
